
UZUPEŁNIENIE.

Naczelna Izba Lekarska zatwierdziła zmiany w statucie Kasy Ubezpieczeniowej przy I. L. Ł. (p. sprawozdanie z posiedzenia Rady I. L. Ł.). Po wydrukowaniu statutu w nowym brzmieniu zostanie rozesłany wszystkim członkom.

Naczelna Izba Lekarska wzywa lekarzy do samoopodatkowania się na budowę samolotu sanitarnego. Składki przyjmuje sekretarjat Izby Lek.

Izba Lekarska Łódzka.

Łódź, dnia 1 maja 1928 r.

Biuletyn Nr. 8.

Protokół posiedzenia Rady Izby Lekarskiej Łódzkiej z dnia 19 lutego 1928 roku.

Obecni: Dr. Dr. Augspach, Dawidowicz, Dobulewicz, Dreszer, Frenkiel, Garewicz, Goldblum N., Goldman, Klozenberg, Knichowiecki (z opóźnieniem o 1 godz. 45 min.), Koszutski, Margolis Al., Marzyński, Michalski J., Mittelstaedt, Perlis, Prechner, Rechniowski, Rosiewicz, Skusiewicz, Sterling, Tochterman, Tomaszewski; jako gość Dr. Koliński (członek Komisji Rewizyjnej).

Przewodniczy — Dr. Tomaszewski.

Pisze — Dr. Prechner.

Nieobecność usprawiedliwili: Dr. Dr. Ajzner, Schweig, Starzyński, Watten.

Porządek dzienny:

1. Odczytanie protokołu z posiedzenia Rady w dniu 26-go lutego 1927 r.
 2. Sprawozdanie Zarządu Izby Lekarskiej Łódzkiej.
 3. Sprawozdanie kasowe.
 4. Sprawozdanie Kasy Ubezpieczeniowej.
 5. Sprawozdanie Sądu Izby Lekarskiej Łódzkiej.
 6. Protokół Komisji Rewizyjnej.
 7. Sprawa ubezpieczeń emerytalnych.
 8. Wybory uzupełniające do Zarządu i do Sądu.
 9. Sprawozdanie z posiedzenia Naczelnej Izby Lekarskiej, odbytego w dniu 29 stycznia 1928 r.
 10. Wolne wnioski.
1. Przyjęto porządek dzienny, odczytano i przyjęto protokół z poprzedniego posiedzenia.

2. Sprawozdanie Zarządu Izby L. Ł. odczytał kol. Prechner.

Kol. Sterling zapytuje, jak została załatwiona sprawa udziału jednego lekarza w kilku lecznicach. Wyjaśniono, że ostateczny termin uregulowania tej sprawy został przesunięty do 1-go stycznia r. b.

3. Sprawozdanie kasowe i preliminarz budżetowy na rok 1928 odczytał kol. Perlis.

W sprawie salda zł. 4160.24 na 31. XII. 1927 r. Naczelnik wyjaśnia, że faktyczna pozostałość jest mniejsza, gdyż pozostają jeszcze do zapłacenia koszty Sądu Naczelnej Izby Lekarskiej, wynikłe na skutek skasowania wyroków Sądu Łódzkiej Izby Lekarskiej. Kol. Augspach protestuje przeciwko nadmiernej wysokości tych kosztów, uważając, że perspektywa ich wpływa ujemnie na sprawiedliwy wynik wyrokowania.

Przy omawianiu preliminarza na rok 1928 kol. Sterling podaje do wiadomości o zgłoszonym przez siebie wniosku w sprawie lokalu na posiedzenia orzekające Sądu, specjalnie na posiedzenia plenarne. W dyskusji głos zabierali: Kol. Kol. Skusiewicz, Margolis, Sterling, Koszutski i Naczelnik. Uchwalono włączyć do preliminarza sumę 1500 zł. na wydatki, związane z wynagrodzeniem za lokal na posiedzenia orzekające Sądu.

4. Sprawozdanie Kasy Ubezpieczeniowej odczytał kol. Frenkiel.

W dyskusji zabierali głos — kol. Marzyński, Sterling, Koszutski, Augspach i Garewicz. Kol. Frenkiel wyjaśnia, że ze składki obniżonej korzysta znaczna większość uprawnionych do tego kolegów; że dobrowolnie opłacających normalne składki jest wśród tych kolegów liczba minimalna; że zaległości są stosunkowo niewielkie, niezawsze jednakże dają się wyegzekwować. Wreszcie otwartą pozostała kwestja, czy osoba, nie płacąca zupełnie składek bieżących, przewiduje przez swój zgon prawo przekazania sumy ubezpieczeniowej (oczywiście z potrąceniem zaległości).

5. Sprawozdanie Sądu odczytał kol. Marzyński.

6. Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej odczytał kol. Koliński.

7. Sprawę ubezpieczeń emerytalnych omawiają koledzy Tomaszewski i Skusiewicz.

Kol. Tomaszewski zapoznał Radę z podstawą ubezpieczenia, omawiając specjalnie artykuły, obchodzić mogące lekarzy. Ustawa ma pewne braki i usterki, które napewno wyjdą na jaw podczas jej zastosowania — jest jednak kolosalnym krokiem naprzód w dziale ustawodawstwa socjalnego.

Lekarze na zasadzie § 6 p. 3 mogą być na własne żądanie zwolnieni od obowiązku ubezpieczenia. Na zasadzie § 5 p. 3 in-

stytucje, w których lekarze pracują, w wielu wypadkach mogą nie ubezpieczać lekarzy.

Omówiwszy szczegółowo poszczególne artykuły traktujące o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia, na wypadek niezdolności do wykonywania zawodu, na starość i na wypadek śmierci — referent doszedł do wniosku, że lekarze powinni dążyć do ubezpieczenia, szczególnie lekarze młodszy — a nie tak, jak obecnie, nie zapoznawszy się z Ustawą — nie znając jej treści — zajmować negatywne stanowisko. W celu zapoznania ogółu lekarzy z Ustawą, referent proponuje zwrócić się do Zarządu Związku o zwołanie ogólnego zebrania (autoreferat). Kol. Skusiewicz referuje omawianie sprawy ubezpieczeń na posiedzeniu Naczelnej Izby Lekarskiej dnia 29.I. 1928 r. (N. I. L. nadesła szczegółowe sprawozdanie). Dla zapoznania się z istotą sprawy poleca broszurę D-ra Pasternaka. W dyskusji zabierali głos koledzy Koliński, Rosiewicz, Augspach, Garewicz, Prechner i Tomaszewski. Przyjęto wniosek kol. Tomaszewskiego.

8. Dokonano wyborów uzupełniających do Zarządu Izby i do Sądu w miejsce ustępujących pozostałych członków, nie wylosowanych w roku ubiegłym, w myśl § 22.

Przez tajne głosowanie wybrani zostali do Zarządu kol. kol. Frenkiel, Skusiewicz, Koszutski.

Do Sądu — na członków — kol. kol. Mittelstaedt, Mogilnicki, Prechner, Rosiewicz, Skalski, Sterling, Tochtermann, Wolfson; na zastępców — Gibiański, Kryszek, Sonnenberg i A. Ziegler.

Naczelnik komunikuje o rezygnacji kol. Mittelstaedta ze stanowiska członka Zarządu ze względu na nawał zajęć i stan zdrowia. Kol. Mittelstaedtowi przysługiwało prawo zrzeczenia się stanowiska członka Sądu, jako podlegającemu wyborom uzupełniającym. Wobec tego, iż kol. Mittelstaedt zgodził się pozostać na stanowisku członka Sądu, Zarząd zgadza się na zwolnienie kol. Mittelstaedta z Zarządu i składa ten wniosek do decyzji Rady. Rada wniosek przyjmuje. Na miejsce kol. Mittelstaedta wchodzi z listy zastępców kol. Sulikowski Franciszek z Kalisza.

9. Sprawozdanie z posiedzenia Naczelnej Izby Lekarskiej referuje kol. Skusiewicz. Referent specjalnie porusza dwie sprawy:

- a) sprawę ściślejszego kontaktu pomiędzy Izbami przez utworzenie centralnego organu przy N. I. L. oraz
- b) sprawozdanie z kongresu międzynarodowego zrzeszenia lekarskiego (APIM) w Paryżu.

W dniu 29 i 30 września i 1-go października r. ub. odbył się w Paryżu drugi Zjazd przedstawicieli APIM (Association professionnelle internationale des Medecins).

Międzynarodowe zrzeszenie zawodowe lekarzy powstało 15.VII. 1925 r. z inicjatywy D-ra Adama Przyborowskiego z Warszawy początkowo w formie komitetu prowizorycznego, jaki się zawiązał w Londynie, poczem 16.VII. 1926 r. odbył się pierwszy oficjalny Zjazd w Paryżu. Z dniem 1.I. 1927 r. rozpoczął bardzo czynną pracę sekretariat generalny pod kierunkiem D-ra F. Decourt'a (Paryż).

W II-im Zjeździe uczestniczyli przedstawiciele 23-ch krajów Europy i Ameryki. Tematem obrad m. in. były: sprawozdanie z X-ej konferencji Międzynarodowego Biura Pracy w Genewie (B. I. T.), rola i stosunek APIM do B. I. T. w sprawach ubezpieczeń socjalnych, sprawa specjalistów i wybór dwóch delegatów APIM-u do B. I. T.

Z przyjętych jednomyślnie wniosków podczas obrad II-go Zjazdu podano do prasy dwa komunikaty.

1. Wolny wybór lekarza przez chorego leży w interesie chorych i powinien być zastrzeżony przez odpowiednie ustawy.
2. Przy opracowywaniu ustaw socjalnych w sprawie ubezpieczeń, powinna być brana pod uwagę opinia zawodowych zrzeszeń lekarskich.

Obradom przewodniczył Dr. A. Przyborowski. Następny Zjazd APIM-u odbędzie się w Paryżu w końcu września 1928 r.

W czasie II-go Zjazdu przedstawiciele APIM-u w Paryżu obradował w Brukseli I-szy Zjazd międzynarodowy Dyrektorów Kas Chorych, co wskazuje na aktualność powstania APIM-u i co głośnie echem odezwie się wśród lekarzy wszystkich krajów (autoreferat).

W dyskusji udział brali kol. kol. Sterling, Koszutski, Tomaszewski. Uchwalono, że wobec wydawania przez Izbę Lekarską Łódzką Biuletynów, które są bezpłatnie przesyłane wszystkim członkom Izby, i niemożności powiększenia przeznaczonego na ten cel funduszu Rada narazie uważa utworzenie centralnego organu przy N. I. L. za trudne do przeprowadzenia.

10. Wolny wniosek kol. Sterlinga został omówiony i załatwiony przy omawianiu preliminarza budżetowego na rok 1928 (patrz p. 3).

Na tem posiedzenie zakończono.

Sekretarz: Dr. Zd. Prechner.

Sprawozdanie Zarządu Izby Lekarskiej za rok 1927.

Skład osobisty Rady Izby.

Dr. Dr. Ajzner Julian, Augspach Alfred, Dawidowicz Maksymilian, Dobulewicz Michał, Dreszer Alfred, Frenkiel Broni-

sław, Garewicz Henryk, Goldblum Natan, Goldman Antoni, Klozenberg Fabjan, Knichowiecki Bronisław, Koszutski Bronisław, Margolis Aleksander, Marzyński Józef, Michalski Józef, Mittelstaedt Edward, Perlis Ignacy, Prechner Zdzisław, Rechniowski Stefan, Rosiewicz Józef, Skusiewicz Feliks, Schweig Samuel-Józef, Sterling Seweryn, Starzyński Artur, Tochtermann Adolf, Tomaszewski Antoni, Watten Ignacy.

Skład osobisty Zarządu.

Dr. Tomaszewski Antoni — Naczelnik Izby.

Dr. Skusiewicz Feliks — Wice-Naczelnik.

Dr. Margolis Aleksander — Sekretarz, od dn. 20.XII. 1927 roku obowiązki sekretarza pełni Dr. Prechner Zdzisław.

Dr. Perlis Ignacy — Skarbnik.

Dr. Dr. Frenkiel Bronisław, Mittelstaedt Edward, Koszutski Bronisław, Prechner Zdzisław, Rosiewicz Józef.

Zastępcy członków Zarządu.

Dr. Dr. Sulikowski Józef, Sonnenberg Emanuel, Watten Ignacy, Ziółkowski Stanisław, Gibiański Adolf, Mogilnicki Tadeusz, Praszkiel Feliks, Więckowski Antoni.

Komisja Rewizyjna.

Dr. Dr. Koliński Józef, Kon Henryk, Majewski Aleksander, Rundo Herman, Weinzhier Leon.

W roku 1927 na terenie Izby Lekarskiej Łódzkiej przybyło 72 lek. (w m. Łodzi 25, poza Łodzią 47), ubyło 20 (w m. Łodzi 6, poza Łodzią 14), z tego — z powodu wyjazdu 14, z powodu śmierci 6, (w Łodzi 4, poza Łodzią 2).

Dla porównania ruchu lekarzy na terenie Izby Lek. Ł. służą następujące liczby:

Dnia 1. I. 1925 r.	Izba obejmowała	540 lek.	(w m. Łodzi 340, poza Ł. 200)
Dnia 1. I. 1926 r.	"	589 "	(" " " 392, " " 197)
Dnia 1. I. 1927 r.	"	605 "	(" " " 404, " " 201)
Dnia 1. I. 1928 r.	"	651 "	(" " " 419, " " 232)

W roku sprawozdawczym Zarząd odbył 24 posiedzeń, Rada Izby 1. Prezydium poza posiedzeniami załatwiało sprawy bieżące, obejmujące codzienne kwestje w życiu lekarskim, sprawy bytu, zatargów z władzami, instytucjami, publicznością i między sobą.

Pozatem Zarząd zajmowały i były poddawane rozważaniu następujące sprawy natury ogólnej.

1. Sprawy zasadnicze, ustawowe, regulaminowe.

a) W myśl uchwały ostatniego posiedzenia Rady Zarząd przeprowadził zmianę statutu Kasy Ubezpieczeniowej i, po uzy-

skaniu zatwierdzenia przez Naczelną Izbę Lekarską, rozesłał nowy statut wszystkim członkom Izby.

b) Zarząd poruszał z Naczelną Izbą Lekarską sprawę tajności obrad Sądu Izby, uważając, że dużo spraw zostaje wnoszonych przez Zarząd, który, po przesłaniu sprawy Sądowi, traci kontakt z daną sprawą i w razie umorzenia nie ma prawa odwołania. Zarząd żądał umożliwienia członkom Zarządu obecności na posiedzeniach Sądu. Jednakże Naczelna Izba wychodziła z założenia, że Sady Izby Lekarskiej są sądami dyscyplinarnymi i jako takie są dyskrecyjne — i, zgodnie z opinią swego radcy prawnego, nie przychyliła się do żądania Zarządu.

c) W związku z dwukrotnym odrzuceniem wyroków Sądu tutejszej Izby przez Sąd Naczelnej Izby Lekarskiej, wyroków wydanych jednogłośnie, w związku z okólnikiem władzy nadzorczej o granicach jej wkraczania w życie Izb Lekarskich, Zarząd zainicjował konferencję Naczelników Izb, Przewodniczących sądów i Prezydium Naczelnej Izby Lekarskiej w celu ujednostajnienia procedury sądowej, wyjaśnienia nasuwających się kwestii i obrony samodzielności i powagi Izb Lekarskich. Nacz. Izba Lekarska przyjęła wniosek ten do wykonania i posiedzenie, o którym mowa, zostało wyznaczone na dzień 28 stycznia 1928 r.

2. Sprawy bytu lekarzy.

W zakresie spraw bytowych Zarząd ingerował w wielu wypadkach.

a) Zarząd zajmował się uregulowaniem nadmiernej ilości wizyt, pobieranych przez lekarzy Kasy Chorych, zwracając się zarówno do Związku Lekarzy P. P. jak i do Zarządu Kasy Chorych. W wyniku tych zabiegów ustalono, iż lekarze nie mogą brać do załatwienia więcej niż 15 wizyt na miesiąc.

b) Ze spraw, dotyczących regulacji płac lekarskich, zanotować należy kroki Zarządu w kierunku wynagrodzenia lekarzy więziennych oraz uregulowania stosunku służbowego lekarzy komunalnych.

c) Sprawa przyjmowania chorych w kilku lecznicach przez jednego lekarza była stale na uwadze Zarządu, jednakże ostateczne uregulowanie tej sprawy natrafiło na trudności i spowodowało przesunięcie ostatecznego terminu do 1-go stycznia 1928 roku.

d) Wobec dość często zdarzających się ogłoszeń dziękczynnych pod adresem poszczególnych lekarzy, Zarząd zwrócił się do redakcji pism o nieumieszczanie tych ogłoszeń, a jednocześnie zwrócił się do kolegów z zaznaczeniem niedopuszczalności tego rodzaju ogłoszeń. Jednocześnie Zarząd rozważał i przyjął w całości projekt rozporządzenia Prezydenta o ogłoszeniach lekarskich.

e) Sprawa zmiany taryfy telefonicznej i wprowadzenie liczników znalazła swój wyraz w umotywowanym proteście przeciwko licznikom, wysłanym do Min. Poczty i Telegrafów.

f) Niejednokrotnie występował Zarząd do władz w sprawie paszportów ulgowych dla lekarzy, wyjeżdżających na studia i zjazdy lekarskie; jednakże ingerencja Zarządu nie była zbyt owocna, a nawet naraził się Zarząd na dość ostrą scysję z Naczelną Izbą Lekarską.

g) Wreszcie wzorem lat ubiegłych Zarząd brał w obronę sprawy podatkowe lekarzy i częściowo przeprowadził honorowanie w komisjach podatkowych zeznań o obrocie, uznanych przez Zarząd. Władze podatkowe uchwaliły powołać delegatów Zarządu Izby, jako rzeczoznawców przy Komisjach podatkowych o obrocie i zażądały ich wyznaczenia; na skutek tego zostało wyznaczonych 24 kolegów po 2-ch do każdej Komisji. Również na skutek pisma władz podatkowych w Kaliszu zaproponowano 4-ch delegatów do Komisji podatkowych w Kaliszu.

4. Sprawy zdrowotności Państwa.

W zakresie zdrowotności publicznej Zarząd poparł inicjatywę Magistratu w Łodzi, co do zwalczania zimnicy i przypomniał ogółowi lekarzy o obowiązku dokładnego zgłaszania spstrzeganych przypadków; również poparło zarządzenie zgłaszania przypadków ostrego zapalenia rogów przednich rdzenia kręgowego na skutek powiększenia się zachorowań na tę chorobę.

Zarząd rozważał projekt ustaw rządowych o zwalczaniu jałglicy i o ustroju szpitalnictwa, oraz zajmował się sprawą celowości zamiany świeckiej obsługi szpitalnej na zakonną.

5. Sprawy społeczne.

W zakresie spraw społecznych Zarząd przyjął współpracę w Magistracie i organizacji przysposobienia wojskowego przez udział swego delegata w odpowiednich Komisjach. Zarząd wypowiedział się za udziałem ogółu lekarskiego w Międzynarodowej Organizacji Lekarzy (APIM), a to za pośrednictwem delegatów Izb Lekarskich.

6. Instytucje samopomocy lekarskiej.

(Kasy pogrzebowe, emeryt. i sierot).

Zarząd kierował Kasą Ubezpieczeniową, przeprowadziwszy zmianę regulaminu i odciążając w ten sposób młodych kolegów od nadmiernych wydatków. (Szczegółowe sprawozdanie będzie przedstawione przez Kierownika Kasy). Poza tem rozważano projekty ustaw o ubezpieczeniach społecznych, oraz o Kasie emerytalnej dla lekarzy. Zarząd uważa, że Izby od siebie ubezpieczeń emerytalnych nie wprowadzają, jednakże winny dążyć, aby każdy z członków miał

zabezpieczenie emerytalne i mogą pośredniczyć przy ewent. tworzeniu grup ubezpieczeniowych.

Zwracało się też do Izby o poparcie Zrzeszenia Wdów i Sierot po lekarzach, zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem Naczelnej Izby Lekarskiej, proponując uwzględnienie w preliminarzu budżetowym opodatkowania ogółu lekarzy po 1 złotym w stosunku rocznym. Zarząd uważa, iż instytucja ta jest bardzo pożyteczna i na poparcie zasługuje, narazie na opodatkowanie swoich członków się nie zdecydował, uważając, że jest to raczej miejsce dla wykazania ofiarności indywidualnej, tembardziej, że jak ze sprawozdania z dotychczasowej działalności wynika, ofiarność lekarzy przejawiała się w rozległych granicach. Uderza niewspółmierność wydatków na administrację Zrzeszenia i na zapomogi dla członków, jednakże na razie wobec tego, że instytucja jest jeszcze poniekąd w okresie organizacji, Zarząd powstrzymuje się od wnioskowania.

7. Regulowanie zatargów.

Wreszcie regulując zatargi pomiędzy lekarzami a publicznością i instytucjami Zarząd przekazał Sądowi Izby Lekarskiej Łódzkiej 12 spraw, 5 zaś załatwił we własnym zakresie.

Sprawozdanie z działalności Sądu Izby Lekarskiej Łódzkiej w roku 1927.

Skład osobisty Sądu.

Sąd Izby Lekarskiej Łódzkiej w roku sprawozdawczym stanowili obrani przez Radę Izby w dniu 26 lutym 1927 r. następujący:

Sędziowie:

Dr. Dr. Goldblum Natan, Gutentag Stanisław, Klozenberg Fabian, Maczewski Maksymilian, Maszlanka Adam, Misjon Bolesław, Mittelstaedt Edward, Mogilnicki Tadeusz, Nowicki Stanisław, Prechner Zdzisław, Rosiewicz Józef, Rueger Henryk, Skalski Stanisław, Sterling Seweryn, Tochtermann Adolf, Tenenbaum Szymon, Wolfson Mojżesz.

Zastępcy:

Dr. Dr. Dengiel Leopold, Dobulewicz Michał, Gibiański Adolf, Gundlach Ludwik, Gurtzman Józef, Helman Dawid, Keilson Stefan, Kryszek Henryk, Reiterowski Hieronim, Sonnenberg Emanuel, Szyfman Leon, Tomaszewska Matylda, Więckowski Antoni, Ziegler Artur.

Prezydium:

Przewodniczący — Dr. Mittelstaedt Edward.
Zastępcami Przewodniczącego a zarazem Przewodniczącymi I-go, II-go i III-go Kompletów orzekających — Dr. Sterling Seweryn, Dr. Skalski Stanisław, Dr. Rueger Henryk.
Pisarz Jeneralny — Dr. Marzyński Józef, zastępca — Dr. Prechner Zdzisław (obrani na posiedzeniu Sądu w dn. 28. II 27).

Zmiany, które zaszły w składzie Sądu w ciągu roku.

Z powodu wyjazdu z Łodzi złożył swój mandat Dr. Mantuffel Józef.

Działalność.

Liczba spraw sądowych:

Pozostałych z roku 1926 spraw 5 przeciwko 5 osobom.			
Wprowadzonych w ciąg			
1927 r.	12	12	"
Przeniesionych na rok			
następny	3	3	"

Liczba spraw załatwionych:

Dyscyplinarnych (art. 28, p. a)	14	14	" z tych
Sądzonych w kompletach spraw 6 przeciwko 6 osobom.			
Umorzonych bez rozpatrzenia	8	8	"

Razem spraw 14 przeciwko 14 osobom.

Przedmiot skarg stanowiły:

Grupa I-sza:

Wykroczenie przeciw etyce.

1. W stosunku do kolegów . . . spr.	4	przec.	4	osob.
2. W stosunku do publiczności . . .	2	"	2	"
3. Złamanie solidarności	2	"	2	"

Grupa II-ga:

Wykroczenie przeciw Ustawie o praktyce lekarskiej

4 " 4 "

Grupa III-cia:

Wykroczenie przeciw prawnym zarządzeniom Izby

1 " 1 "

Grupa IV-ta:

Zatargi pieniężne (nadmierne honoraria)

1 " 1 "

Razem spr. 14 przec. 14 osob.

Umorzenie nastąpiło:

Z powodu braku dostatecznych dowodów winy	spr.	7	przec.	7	osob.
Na życzenie strony skarżącej	"	1	"	1	"
Ze względu, że sprawa została wyświetlona i osądzona przez Władzę Nadzorcze	"	2	"	2	"
Ze względu, że wyrok Sądu koronnego jest surowy i dostateczny	"	1	"	1	"
Razem	spr.	11	przec.	11	osob.

Zwolnienie od winy i kary:

Ze względu na okoliczności łagodzące	spr.	1	przec.	1	osób.
Ze względu na wzorową opinię	"	1	"	1	"
Z powodu braku cech przestępstwa	"	1	"	1	"
Razem	spr.	3	przec.	3	osob.

Ogółem umorzono i zwolniono od winy spr. 14 przec. 14 osob.

ODWOŁANIA.

Odwołań od wyroku Izby Lekarskiej Łódzkiej z roku 1926, załatwionych przez Naczelną Izbę — 3.

Sąd Naczelnej Izby Lekarskiej zmienił 2 wyroki, zniósł 1 wyrok. Zmiana dotyczyła wyroku w sprawie L. 47 z oskarżenia Dr. W. K. przeciwko D-rowi H. K., którego Sąd Izby Lekarskiej Łódzkiej uznał winnym nieetycznego postępowania i obniżenia powagi stanu lekarskiego i skazał na 1-szy stopień kary, t. j. ostrzeżenie. Sąd Naczelnej Izby Lekarskiej zmienił wyrok Sądu Izby Lekarskiej Łódzkiej i zwolnił D-ra H. K. od winy i kary.

W sprawie L. 30 z oskarżenia D-ra F. S. z powództwa D-ra A. R., którego Sąd Izby Lekarskiej Łódzkiej uznał winnym postępowania wysoce nieetycznego w celu zdobycia praktyki lekarskiej ze szkodą dla chorego i skazał na karę odjęcia prawa wykonywania praktyki lekarskiej na przeciąg sześciu miesięcy, zastrzoną przez ogłoszenie w Polskiej Gazecie Lekarskiej i Biuletynie Izby Lekarskiej Łódzkiej.

Sąd Naczelnej Izby zmienił wyrok Sądu Izby Lekarskiej Łódzkiej i uwolnił D-ra F. S. od winy i kary.

W sprawie L. 64 przeciwko D-rowi A. K., którego Sąd Izby Lekarskiej Łódzkiej uznał winnym dopuszczenia się przewinienia oszczerstwa i lekkomyślnego szarpania czci kolegi i skazał na odjęcie prawa wykonywania praktyki lekarskiej na czas 2 miesięcy z zastrzeżeniem przez ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym z podaniem imienia i nazwiska osądzonego, Sąd Naczelnej Izby zmienił wyrok Sądu Izby Lek. Łódzkiej i nie stwierdził winy D-ra A. K.

Sprawozdanie Kasowe za rok 1927.

Wpływy:

1. Składki członkowskie	zł.	14,923.—
2. Różne r-ki	"	75.—
	<u>zł.</u>	<u>14,998.—</u>

Wydatki:

1. Koszty reprezen. organiz. administracji.

Wpłata składki do Nacz. I. L.	zł.	2210.—
Sprawy sądowe	"	1034.—
Różne	"	191.10
	<u>zł.</u>	<u>3435.10</u>

2. Koszty handlowe.

Druki	zł.	313.80
Materiały piśmienne	"	87.42
Porto, telegraf, opłaty stempl.	"	331.09
Telefon	"	159.55
Bilety tramwajowe dla gońca	"	150.—
Koszty bankowe	"	32.80
	<u>"</u>	<u>1074.66</u>

3. Koszty personelu.

Pensja sekretarki	zł.	3149.50
" księgowego	"	600.—
" gońca	"	621.43
Składka do Kasy Chorych	"	182.14
	<u>"</u>	<u>4553.07</u>
Do przeniesienia	zł.	9062.83

Z przeniesienia zł. 9062.83

4. Koszty lokalu.

Komorne	zł. 798.79	
Światło, opał	" 280.98	
Porządkowanie	" 248.90	
Podatek mieszkaniowy	" 127.26	" 1455.93

5. Różne r-ki.

Ofiara — Liga Obrony P. P.	zł. 100.—	
" — Komitet Obchodu		
9-ej rocznicy po-		
wstania P. P.	" 50.—	
Amortyzacja ruchomości	" 169.—	" 319.—
		<u>zł. 10,837.76</u>

Wpływy zł. 14,998.—, wydatki zł. 10,837.76, nadwyżka zł. 4160.24

Spis inwentarza na 1 stycznia 1928 roku.

Stan czynny:

Gotówka w kasie	zł. 389.27	
Zaległe składki członkowskie		
za r. 1926	zł. 580.—	
" " 1927	" 1981.—	" 2561.—
Związek Lekarzy P. P. za IV kw. 27 r.	" 594.01	
Elektrownia Łódzka — kaucja	" 20.—	
P. K. O.	" 3541.35	
Ruchomości:		
w/g spisu na 1. I. 27 r.	zł. 1253.10	
Amortyzacja:		
10% od sumy		
zł. 1158.—	zł. 115.80	
10% od sumy		
zł. 361.10	" 36.10	
10% od sumy		
zł. 170.70	" 17.10	" 169.—
		" 1034.10
		<u>zł. 8189.73</u>

Stan bierny:

Kapitał na 1. I. 1927 r.	zł. 4029.49	
Nadwyżka za 1927 r.	" 4160.24	<u>zł. 8189.73</u>

SPRAWOZDANIE

Kasy Ubezpieczeniowej przy Izbie Lekarskiej Łódzkiej.
Stan Kasy na dzień 1. I. 1928 r.

Przychód:

Pozostałość z dn 31. 12. 1926 r.	zł. 29,270.89	
Wpłacono skł. do B-ku Gosp.		
Krajowego	zł. 43,780.—	
Wpłacono skł. do P. K. O.	" 28,386.—	
" " " małej Kasy	" 3,480.50	" 75,646.50
Odsetki w B-ku Gosp. Kraj.	zł. 1,351.—	
" " P. K. O.	" 44.62	" 1,395.62
		<u>zł. 106,313.01</u>

Rozchód:

Wyplacono premje po śmierci:

d-ra Osieckiego	zł. 11,106.—	
" Epsteina	" 11,464.—	
" Skibińskiego	" 11,363.50	
" Eljasberga	" 11,533.50	
" Madera	" 11,466.—	
" Wieruckiego	" 11,384.—	zł. 68,317.—

Podjęto do małej kasy 800.—

Wydatki.

Należność manipulac. od wy-		
ciagu P. K. O.	" 69.55	
Porto	" 1,044.45	
Druki, materiały piśmienne	" 826.91	
Koszta organizacji	" 511.90	
Pensje	" 1,500.—	
Zwrot Izbie	" 50.—	zł. 73,119.81

Pozostało na 1. I. 1928 r.

w B-ku Gosp. Krajowego	zł. 28,698.—	
" P. K. O.	" 4,128.50	
" małej Kasie	" 366.70	" 33,193.20
		<u>zł. 106,313.01</u>

Protokół Komisji Rewizyjnej.

Dnia 16 stycznia 1927 roku zebrała się Komisja Rewizyjna Izby Lekarskiej w Łodzi w celu sprawdzenia ksiąg, bilansu i rachunków Izby za rok 1926.

Komisja Rewizyjna zbadła księgi i dowody Izby oraz rachunkowość i znalazła je w należyтым porządku i zupełnie zgodnemi z rzeczywistym stanem rzeczy.

Stwierdzono, że majątek Izby p/g przedstawionego spisu inwentarza wynosi zł. 5.142.49 w aktywach, a zł. 1.113.— w pasywach, czysty kapitał Izby wynosił na dzień 1-go stycznia 1927 roku złotych 4.029.40.

Komisja Rewizyjna wnosi zatem, aby Walne Zebranie Izby Sprawozdanie za rok 1926 zatwierdziło.

(—) Dr. Koliński.

(—) Dr. Majewski.

(—) Dr. H. Kon.

Trzechlecie obowiązkowego wzajemnego ubezpieczenia na wypadek śmierci w Izbie Lekarskiej Łódzkiej.

W dniu 1-go kwietnia 1925 r. Izba lekarska Łódzka wprowadziła obowiązkowe dla wszystkich swoich członków ubezpieczenie na wypadek śmierci. Obecnie upłynęło więc 3 lata istnienia Kasy ubezpieczeniowej. W ciągu tego czasu prawie wszystkie Izby lekarskie poszły za naszym przykładem. Wszędzie prawie bez zmian oparto Kasy ubezpieczeniowe na tych samych, co nasza, podstawach.

W chwili powstania Kasy należało do Izby, a więc i do Kasy 540 lekarzy, obecnie należy do naszej Kasy 694 oklegów, i licząc zmarłych w tym okresie oraz tych, którzy, wyjechawszy z granic województwa, w kasie nie zostali, należało do niej w okresie sprawozdawczym 752 lekarzy.

Mamy 18 członków dobrowolnych. Koledzy ci, nawet po przeniesieniu się na tereny innych Izb, uważają za korzystne dla siebie pozostanie w naszej Kasie. Ta właśnie okoliczność, chętniejsze niż na początku wpłacanie składek, wzrastająca wciąż punktualność w ich opłacaniu wskazują na popularność tej instytucji wśród ogółu kolegów, którzy częstokroć początkowo przeciwstawiali się przymusowi, wprowadzonemu przez Izbę.

Uwzględniając trudniejsze materialne warunki młodszych kolegów, Izba wprowadziła zmianę pierwotnego statutu, tak że koledzy w ciągu pierwszych 2 lat po uzyskaniu dyplomu opłacać mogą niższe składki (5 zł.). Powyższa zmiana oraz rozkładanie na mniejsze raty należnych składek tym z kolegów, którzy chwilowo znaleźli się w trudniejszych warunkach, umożliwia całkowicie spełnianie obowiązku, wynikającego z wprowadzonego przymusu ubezpieczenia, prawie wszystkim kolegom.

W ciągu 3 lat istnienia Kasy zmarło 22 kolegów, co mniej więcej odpowiada przewidywaniom, którym daliśmy wyraz przy

założeniu Kasy. Premje wypłacaliśmy punktualnie i jednorazowo. Pierwsza premja wyniosła 9720 złotych, ostatnia 11.677 zł. Suma wypłaconych premji wyniosła 241.502 złotych.

Ogół kolegów wpłacił w ciągu ubiegłych 3 lat 294.681 złotych. Jest to olbrzymia ofiara na rzecz koleżeńskiej samopomocy i dowodzi znacznego postępu wyrobienia organizacyjnego stanu lekarskiego. Nie ulega wątpliwości, że stworzenie naszej instytucji wniosło znaczną poprawę stosunków materialnych osierocanych rodzin lekarskich. Aczkolwiek wypłacone premje nie są dostatecznym zabezpieczeniem osieroconych, jednakże w dużym stopniu pomagają im zorganizować swój byt. Zarząd Izby, a zapewne i ogół kolegów dowodnie się o tem przekonał w ciągu ubiegłego 3-lecia Kasy.

Administracja instytucji kosztowała w tym czasie 12.000 zł., co stanowi 4 proc. wpływów. Należy zauważyć, że punktualne uiszczanie składek jest niezmiernie ważne, gdyż odsetki otrzymywane w Banku od złożonych tam naszych zapasowych kapitałów już dzisiaj pokrywają dużą część kosztów administracji. Dlatego też karygodną opieszałością ze strony niektórych kolegów jest przekraczanie terminów wpłat. Niechże każdy z nas pamięta, że zapominając o tych terminach, nietylko wyrządza krzywdę ogółowi, ale nadto zmniejsza fundusz swojej własnej rodziny, ponieważ statutowe kary za przekraczanie terminów, jeżeli nie zostają ściągnięte w drodze administracyjnej, są bezwzględnie potrącane z wypłacanych premji.

Opieszałość kolegów, nieraz zupełnie nieusprawiedliwiona istotną trudnością wpłacenia przypadającej składki na czas, jest tak wielka, że dość powiedzieć, że suma zapisanych, a obciążających konta kolegów kar, sięga obecnie 25.000 złotych.

Aby uzupełnić obecne sprawozdanie dodamy jeszcze kilka dat.

Z 694 członków kasy 37 opłaca 5-złotowe składki. Przypominamy, że w razie śmierci jednego z nich ogół będzie opłacał 5 złotową składkę, tak że premja wyniesie wówczas około 3.000 złotych. 29 kolegów korzysta z przyznanych przez zarząd ulg w postaci rozłożenia przypadających składek na miesięczne raty.

Kończąc niniejsze sprawozdanie zwracamy się do ogółu kolegów z wezwaniem, aby nie zalegali w opłacaniu składek. Spełnią oni swój koleżeński obowiązek, a zaoszczędzą i sobie i Zarządowi Izby przykrości, związanych z administracyjnem ściąganiem zaległości.

Komunikaty Izby Lekarskiej Łódzkiej.

1. Interwencja policji w wypadkach odmowy pomocy przez lekarza.

W Tomaszowie Mazow. zaszedł wypadek następujący: Wezwany w nocy do chorego, lekarz odmówił, kierując wzywającego do pogotowia nocnego. Wówczas wzywający sprowadził posterunkowego, który chciał zmusić (!) lekarza do udania się do chorego. Na skutek interwencji Zarządu Izby Komendant Wojewódzki Pol. Państwowej zamieścił w rozkazie Nr. 52 z dn. 15. X. 1927 r. następujące wyjaśnienie.

Niedawno zaszedł wypadek, że funkcjonariusz P. P. interweniując w sprawie odmowy jednego z pp. lekarzy pomocy choremu, zmusił lekarza do przyjęcia chorego w nocy, wtargnąwszy do mieszkania lekarza.

Wyjaśniam, że postępowanie takie jest niedopuszczalne.

W wypadkach odmowy przez lekarza okazania pomocy choremu, funkcjonariusz P. P. interweniujący w danej sprawie, winien wykorzystać specjalne instytucje doraźnej pomocy i dopiero w ostateczności, gdyby w danej miejscowości instytucji takich nie było, może zwrócić się do najbliższego lekarza prywatnego.

Gdy jednak lekarz prywatny odmówi pomocy w nagłym wypadku, to funkcjonariusz P. P. winien ograniczyć się jedynie do złożenia odpowiedniego meldunku swemu bezpośredniemu zwierzchnikowi, który ewentualnie skieruje sprawę na właściwą drogę, celem pociągnięcia lekarza do odpowiedzialności za odmówienie pomocy.

W żadnym jednak wypadku nie wolno funkcjonariuszowi P. P. zmuszać lekarzy do przyjęcia i wizytacji chorych. (Rozkaz K-dy Głównej P. P. Nr. 370).

2. Pismo O. S. Magistratu m. Łodzi w sprawie zimnicy oraz okólnik M. S. W. (Dep. V.) w sprawie ostrego zapalenia rogów rdzenia.

Zarząd Izby zamieszcza poniżej pismo O. S. Mag. m. Łodzi w sprawie zimnicy oraz okólnik M. S. W. (Dep. V.) w sprawie ostrego zapalenia przednich rogów rdzenia i wzywa kolegów do zawiadamiania o przypadkach wymienionych chorób.

MAGISTRAT m. ŁODZI

Łódź, 30.V.27.

Oddział Sanitarny

L. Dz. 1901/27 VI. OS.

Do Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Zdrowia Publicznego)

w miejscu.

Wydział Zdrowotności Publicznej przystępuje do zbierania materiału, dotyczącego zachorowań na zimnicę (malaria). W tym celu zwracamy się do Kasy Chorych o nadesłanie nam wykazu osób, które leczyły się na zimnicę w ambulatorjach Kasy Chorych.

Komunikując powyższe, prosimy o poparcie naszych poczynań przede wszystkim przez przypomnienie ogółowi lekarzy praktykujących na terenie Łodzi i ewent. powiatu, że zimnica, jako choroba ostrozakaźna podlega obowiązkowemu zgłaszaniu na zasadzie pp. 2 i 3 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. Ust. Nr. 67, poz. 402).

Wydział przy sposobności stwierdza, że w ciągu ostatnich lat nie otrzymał ani jednego meldunku o zachorowaniu na zimnicę.

Przewodniczący Wydziału (—) A. Joel

MIN. SPR. WEWNĘTRZNYCH

Warszawa, 26.IX.27.

Departament V Służby zdrowia.

OKÓLNIK Nr. 170.

Do PP. Wojewodów (wszystkich) i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W Rumunji, jako też i w Niemczech szerzy się w znacznym stopniu epidemia ostrego zapalenia przednich rogów rdzenia (Poliomyelitis acuta anterior, zwana także chorobą Heine-Medina).

Ponieważ zachodzi wielka obawa zawleczenia tej choroby albo z Rumunji, albo też z Niemiec w granice Rzeczypospolitej, przeto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament V Służby Zdrowia) wydało po myśli art. 4 ustawy z 25 lipca 1919 roku (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402) rozporządzenie o obowiązkowym zgłaszaniu każdego przypadku tej choroby, względnie jej podejrzenia, aby mieć możliwość zastosowania odpowiednich środków zaradczych już w razie pojawienia się jej pierwszych

przypadków. Rozporządzenie to ogłoszone zostanie w najbliższym numerze Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej, a obowiązek zgłaszania przypadków tej choroby obciąża wszystkie osoby, wymienione w art. 5 ustawy z 25.VII. 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych (Dz. U. R. P. Nr. 67) przez czas 6 (sześciu) miesięcy, licząc od dnia ogłoszenia rozporządzenia.

Epidemia ostrego zapalenia przednich rogów rdzenia szerzy się przeważnie wśród mieszkańców dzielnic biedniejszych, gęsto zaludnionych. Zapadają na nią po największej części dzieci małe, a tylko czasem osoby starsze, powyżej lat 20.

Ponieważ w okresie ostrym tej choroby, w sporadycznych wypadkach, rozpoznanie bywa często dość trudne, przeto podaje się niektóre ważniejsze dane z jej epidemiologii.

1) Zarazek tej choroby jest dotychczas nierozpoznany, prawdopodobnie należy jednak do jadów filtrujących się. Landsteiner i Levaditi przenieśli go eksperymentalnie na małpy, które zapadają na tę chorobę tak samo, jak ludzie, także i króliki mają, wedle Krausego i Meinickego, być na tę chorobę wrażliwe.

2) Źródłem zakażenia są najprawdopodobniej wydzieliny błony śluzowej nosa, gardzieli oraz wydalin przewodu pokarmowego osób zakażonych, przedmioty, temi wydzielinami zanieczyszczone, a wreszcie często dorośli nosiciele zarazków drogą zakażenia kropelkowego z błony śluzowej nosa, gardzieli i górnych dróg oddechowych.

3) Sposób przenoszenia zarazków: bezpośrednio przez kontakt z osobą chorą, względnie z nosicielem, pośrednio przez kontakt z przedmiotami, zakażonymi wydzieliną błony śluzowej nosa, gardzieli albo wydzielinami przewodu pokarmowego osób zakażonych lub nosicieli.

4) Okres wylegania choroby wynosi przeciętnie 6—10 dni.

5) Okres zaraźliwości bliżej nieznany, ale prawdopodobnie nie dłuższy nad trzy tygodnie od czasu wystąpienia pierwszych ostrych objawów choroby, t. j. gorączki, porażen (mięśni kończyn dolnych w 80 proc. przypadków), nadwrażliwości skóry, potów ciągłych i t. d.

6) Epidemia występuje przeważnie w lecie i jesieni, zaś nie pojawia się ani w zimie, ani na wiosnę.

Co do sposobów zwalczania, to należy stosować:

a) obowiązkowe zgłaszanie wszystkich chorych i podejrzanych o tę chorobę,

b) izolowanie chorych jak długo trwa ostry stan gorączkowy,

c) bieżąca dezynfekcja wydzielin błony śluzowej nosa, gardzieli, wydalin przewodu pokarmowego, bielizny osobistej i pościelowej chorych, tudzież innych przedmiotów zakażonych,

d) końcowa dezynfekcja, t. j. mechaniczne oczyszczenie mieszkania chorego,

e) szerokie pouczenie ludności o zaraźliwości choroby i o sposobach unikania jej.

f) jako środek leczniczy zalecają niektórzy autorowie surowicę ozdrowieńców.

Zechce Pan Wojewoda (Komisarz Rządu) treść niniejszego podać niezwłocznie do jaknajszerszej wiadomości wszystkich lekarzy, tudzież zainteresowanego ogółu ludności.

(—) Piestrzyński
Dyrektor Dep. Służby Zdrowia

3. Odezwa Urzędu Stanu Cywilnego Magistratu m. Łodzi.

Zarząd podaje do wiadomości poniższą odezwę Urzędu Stanu Cywilnego Mag. m. Łodzi.

Łódź, 27.VIII.27.

MAGISTRAT m. ŁODZI

Urząd Stanu Cywilnego

L. Dz. 2177/27.

Do Pana Inspektora Sanitarnego przy Kom. Rządu na m. Łódź

w miejscu.

W związku z § 17 instrukcji z dnia 12. V. r. b. wydanej przez Ministra Spraw Wewnętrznych na mocy art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1. II. r. b. o statystyce ruchu naturalnego ludności (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 76), nakładającym obowiązek na urzędników stanu cywilnego wpisywania do wykazów kwartalnych śmierci przyczyny zgonu, uprzejmie prosimy o spowodowanie, by lekarze w świadectwach skonu, przeznaczonych dla Urzędów Stanu Cywilnego, posługiwali się mianownictwem polskim, a to w celu ułatwienia urzędnikom stanu cywilnego prawidłowego odczytywania przyczyny śmierci.

Przewodniczący Urzędu

Prezydent w. z. (—) Wojewódzki

P. o. Naczelnika Urzędu Stanu Cywilnego

(—) podpis nieczytelny.

4. W sprawie uchylenia podatku obrotowego od lekarzy.

W sprawie uchylenia podatku obrotowego od lekarzy podaje N. I. L. co następuje.

NACZELNA IZBA LEKARSKA Warszawa 1.VI.27.
Warszawa, ul. Widok 23
L. 304/27.

Do Zarządu Izby Lekarskiej Łódzkiej

w Łodzi.

W odpowiedzi na pismo z dnia 18. V. 1927 r. L. 239/27 Zarząd Naczelnej Izby Lekarskiej zawiadamia, że sprawa uchylenia podatku obrotow. była podnoszona zarówno przez lekarzy, jak i przez inne wolne zawody. Postanowiono kupcom hurtowym podatek obniżyć, a innym, chociaż nieraz sprzedają towar ze stratą, pozostawić w dotychczasowej wysokości, natomiast dla wolnych zawodów była tendencja do podniesienia go, wychodząc z założenia, że dochód z wykonywania zawodu jest dochodem czystym, nie pociągającym za sobą większych kosztów, i że należy podatek ten uważać jako podwyższenie podatku dochodowego.

Sprawa ta jest ostatecznie rozstrzygnięta.

Przewodniczący (—) Dr. Bączkiewicz
Sekretarz (—) Dr. Metelski.

3. Odezwa Głównego Zarządu Zw. Pol. Naucz. Szkół Powsz. w sprawie dzieci ociemniałych.

Zarząd Izby podaje do wiadomości kolegów odezwę Głównego Zarządu Zw. Pol. Naucz. Szkół Powszechnych w sprawie dzieci ociemniałych.

ZARZĄD GŁ. ZW. POLSKIEGO Warszawa, 8.VII.27.
NAUCZ. SZKÓŁ POWSZECHN.
Marszałkowska 123, II piętro
tel. 205-68, 269-08, 269-49, 503-50

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

Zarząd Główny Związku Polskiego Nauczycielstwa Szkół Powszechnych zwraca się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z uprzejmą prośbą o łaskawe wydanie podwładnym sobie organom sanitarnym odpowiedniego polecenia, by te stykając się

w swej działalności z ludnością, zachęcały ją do kierowania działwy ociemniałej do istniejących na terenie Państwa Zakładów Wychowawczych dla dzieci ociemniałych. Zakłady dla nieświadomych istnieją we Lwowie (ul. Zofji), Bydgoszczy (ul. Kopernika) i Warszawie (Pl. 3-ch Krzyży 4-6).

Za Prezesa (—) Nowak.

Za Sekretarza Gen. (—) Gruszecki.

6. Odpis postanowienia N. T. A. w sprawie odwołań od wyroku S. N. I. L. do N. T. A.

Pismo N. I. L. z odpisem postanowienia N. T. A. w sprawie odwołań od wyroku S. N. I. L. do N. T. A.

NACZELNA IZBA LEKARSKA Warszawa, 13.VIII. 27.
Warszawa, ul. Widok 23
L. 393/27.

Do Zarządu Izby Lekarskiej Łódzkiej

Łódź

Zarząd Naczelnej Izby Lekarskiej przesyła następujący odpis postanowienia Najwyższego Trybunału Administracyjnego: „Na zasadzie art. 14 ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym poz. 400/1926 r. Dz. Ust. Najwyższy Trybunał Administracyjny postanawia skargę na wyrok Sądu Naczelnej Izby Lekarskiej z dnia 11 grudnia 1926 L. 38/9-a-26 w przedmiocie udzielenia nagany *pozostawić bez rozpoznania z powodu niewłaściwości Najwyższego Trybunału Administracyjnego.*

Albowiem w myśl postanowień ustawy z 2. XII. 1921 r. (Dz. U. p. 763 o ustroju i zakresie działania Izb Lekarskich) sądy Izb Lekarskich są organizacjami dyscyplinarnymi (sądami zawodowymi) dla wszystkich członków Izb Lekarskich, wyroki tych sądów oraz Sądu Naczelnej Izby Lekarskiej jako instancji odwoławczej dotyczą zatem tylko spraw dyscyplinarnych członków Izb Lekarskich, zaś sprawy dyscyplinarne są wyłączone z podorzeczności Najwyższego Trybunału Administracyjnego na zasadzie art. 3 p. f. ustawy z 3. VIII. 1922 (Dz. U. p. 400/1926). Warszawa, dnia 22 czerwca 1927 r. Prezes (—) Dr. Moraczewski”.

Wice-Przewodniczący (—) Dr. A. Śmiechowski

Sekretarz (—) Dr. N. Metelski.

**7. Pismo M. S. W. — Dep. V Sł. Zdr. — w sprawie
ordynowania zabronionych specyfików farmaceutycznych
i leków pochodzenia zagranicznego.**

Zarząd Izby podaje do wiadomości Pismo Min. S. W. — Dep. V Sł. Zdrowia w sprawie ordynowania zabronionych specyfików farmaceutycznych i leków pochodzenia zagranicznego i zaleca przyjęcie pod uwagę treści tego pisma.

MIN. SPR. WEWNĘTRZNYCH

Warszawa, 17.X.27.

Departament V Służby zdrowia.

No. Z. F. 498/27

Do Naczelnej Izby Lekarskiej

w Warszawie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych parokrotnie zwracało się już do Naczelnej Izby Lekarskiej z prośbą o współdziałanie z władzami państwowymi w ich dążeniu do możliwego ograniczenia stosowania w praktyce lekarskiej tych środków leczniczych, a przede wszystkim specyfików farmaceutycznych pochodzenia zagranicznego, które niewątpliwie mogą być bez szkody chorych i z równym dla nich pożytkiem zastąpione wyrobami krajowymi i do skłonięcia panów lekarzy do zaniechania stosowania środków, zabronionych do obrotu w kraju.

Dotychczasowa akcja władz państwowych w tym zakresie bez wydatniejszego poparcia ze strony Naczelnej Izby i Izby Lekarskich nie daje pozytywnego wyniku, co nadal w sposób szkodliwy odbija się stale na polskim przemyśle chemiczno-farmaceutycznym i aptekarskim zarówno, jak i na ekonomicznych warunkach kraju w ogólności.

Ministerstwo poniżej daje przykłady z tej dziedziny.

Przed dwoma laty jeszcze 3 polskie firmy wyrabiały preparaty arsenobenzolowe, które zarówno, jak także preparaty zagraniczne, podlegają państwowej kontroli (chemicznej, biologicznej i klinicznej każdej serji). Obecnie już tylko jedna firma „Spiess” preparaty te nadal wyrabia wobec wciąż zmniejszającego się zapotrzebowania, gdyż lekarze w ogromnych ilościach zapisują wyroby niemieckie. Zauważyć należy, że firma „Grodzisk”, która zmuszona była zaprzestać produkcji pochodnych arsenobenzolu, wytwarzała je wyłącznie z surowców krajowych, z których sama wyrabiała produkty wyjściowe, a firma „Spiess” zdołała się utrzymać na rynku tylko dzięki temu, że ekonomicznie jest znacznie silniejsza, wyrabiając swoje pochodne z półfabrykatów zagranicznych, gdyż pozostaje w tym dziale produkcji w porozumieniu z francuską firmą „Bracia Poulenc”. Badania zaś, wykonywane przez zakłady państwowe, wykazały, że preparaty krajowe nie ustępowały bynajmniej zagranicznym.

„Piperazyna” firmy „Midy”, „Pertussina Taeschnera”, „Sirolina Roche” itp. mogą być z tym samym skutkiem dla chorych zastąpione identycznymi preparatami krajowymi, wyrabianymi przez duże firmy polskie zupełnie dokładnie i starannie, tylko pod właściwymi nazwami: „Piperazyna musująca”, „Sirupus Thymi compositus”, „Sirupus Thiocoli compositus” (ten ostatni z oryginalnego Thiocolu Roche’a).

Cały szereg specyfików zagranicznych mógłby być zastąpiony przez zapisywanie ich w formach recepturowych, co dla chorych byłoby z korzyścią materialną, gdyż specyfiki te są zazwyczaj sprzedawane po cenach wyższych od taksy aptekarskiej.

Równocześnie mogłoby to nader dodatnio wpłynąć na zmniejszenie posługiwania się w lecznictwie specyfikami wogóle. Niesłychany zalew rynku specyfikami, których liczba dochodzi obecnie w Europie do 100,000, sprzyja rozwojowi samolecznictwa, partactwa leczniczego, powoduje zanik indywidualizowania chorych, obniża poziom lecznictwa, stwarza warunki, w których o powodzeniu leku decyduje nie jego istotna wartość, a suma, jaką wytwórca może wydać na reklamę.

Zapisywanie przez lekarzy chorym i żądanie od aptek zabronionych do obrotu w kraju środków (prawie wyłącznie specyfików farmaceutycznych) stało się zjawiskiem powszechnem. Do Ministerstwa stale napływa duża liczba podań osób, legitymujących się świadectwami lekarzy, w których ci ostatni stwierdzają konieczność zastosowania jakiegoś zabronionego do obrotu specyfiku zagranicznego, a często na zapytanie Ministerstwa o jego skład, odpowiedzi udzielić nie mogą, gdyż jest on im nieznan. Są dość często znane przypadki wydawania przez lekarzy zaświadczeń, że dla określonego chorego konieczne jest dla uratowania życia sprowadzenie z zagranicy wyrabianego przez wszystkie apteki i sporządzonego zgodnie z przepisami farmakopei takiego lub innego zwykłego preparatu galenowego. Pomimo, że w kraju jest wyrabiana „Insulina”, a do obrotu są dozwolone 3 także preparaty zagraniczne (2 angielskie i 1 holenderski) często bardzo są zapisywane przez lekarzy (zapewne na osobistą prośbę chorych) także preparaty najróżniejszych innych firm, jako jedynie skuteczne. Bardzo liczni lekarze zwracają się ciągle do Ministerstwa z podaniami o udzielenie im zezwolenia na odbiór z urzędów celnych prób najrozmaitszych specyfików zagranicznych rzekomo dla celów „naukowo-badawczych”, przyczem próby te zawierają nieraz taką ilość preparatu, że dla zbadania na jednym chorym są niewystarczające. Oczywiście, olbrzymia większość tych prób jest sprowadzana na skutek reklamy firm wytwórczych, szerzonej wśród lekarzy w drodze bezpośredniej korespondencji, w której firmy te oświadczają gotowość przesłania na żądanie darmowych wzorów.

Publiczność, której lekarze zapisują zabronione leki, obrusza się na trudności, jakoby bezcelowo przez władze państwowe czynione; urzędy celne, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Ministerstwo Skarbu są zasypywane podaniami lekarzy i chorych o pozwolenie sprowadzenia tych leków; apteki i hurtownicy, bojąc się utracić klientelę, masowo sprowadzają zabronione leki drogą kontrabandy, ułatwionej na Śląsku i na obszarze Gdańska. Skarb Państwa ponosi straty z opłat celnych, ludność przyzwyczaja się do nieposzanowania prawa, przemysł krajowy kurczy się, a w chwilowo modnych specyfikach, które po kilku miesiącach lub roku przestają być zapisywane, zostaje utopiony nieprodukcyjnie kapitał, którego równowartość w złocie była wywieziona zagranicę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa, że stan ten należałoby w jaknajkrótszym czasie zmienić, i w tym celu jeszcze raz zwraca się do Naczelnej Izby Lekarskiej o współdziałanie w mniemaniu, że jej wpływ w razie podjęcia odpowiedniej akcji uczyniłby zbędnym wprowadzanie ustawowych represji w stosunku do lekarzy, leki takie ordynujących.

Równocześnie Ministerstwo zaznacza, że nie mogąc być biernym świadkiem tego, jak świat lekarski gruntuje w polskim społeczeństwie niezdrowe zamiłowanie do zaspakajania swoich potrzeb bez istotnej potrzeby wyrobami zagranicznymi, gotowe jest uczynić jednak wszystko, co do niego należy, aby w przypadkach, kiedy naprawdę wymaga tego dobro lecznictwa i interes chorych, zadosyć im uczynić. To też, jeżeli poszczególne Izby Lekarskie, Stowarzyszenia i Organizacje zwrócą się do Ministerstwa z umotywowanym wnioskiem o potrzebie dopuszczenia do obrotu jakiegoś specyfiku, o konieczności wywarcia wpływu na przemysł lub aptekarstwo w dziedzinie ulepszenia produkcji pewnych preparatów i t. p., Ministerstwo skwapliwie podejmie wszystkie konieczne ku temu starania.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych sądzi, że, w razie, gdyby Naczelna Izba Lekarska, za pośrednictwem poszczególnych Izb Lekarskich i lekarskiej prasy fachowej zechciała przez czas dłuższy wpływać na lekarzy praktykujących w kierunku pożądanym drogą okólników, propagandy prasowej i t. p., sprawa byłaby bądź całkowicie rozpisana, bądź też w najgorszym razie straciłaby swój obecnie tak zatrważający charakter.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uprasza o zawiadomienie go, czy Naczelna Izba Lekarska skłonna jest zainteresować się poruszoną tu sprawą, czy uważa za możliwe bliższe zajęcie się nią, ewentualnie, czem Ministerstwo mogłoby dopomóc, aby przyczynić się do powodzenia podjętej akcji.

(—) podpis nieczytelny
Dyrektor Departamentu Służby Zdrowia.

8. Pisma Zrzeszenia Wdów i Sierot po Lekarzach.

Zarząd Izby podaje poniżej odezwę Zrzeszenia Wdów i Sierot po Lekarzach z zaznaczeniem, że Zrzeszenie winno znaleźć poparcie u kolegów. Jednocześnie Zarząd zaleca przyjęcie do wiadomości załączonego pisma tegoż Zrzeszenia w sprawie ulg dla jego członków.

ZRZESZENIE

Wdów i Sierot po Lekarzach

Warszawa, Chłodna 39 m. 1.

Zrzeszenie Wdów i Sierot po Lekarzach założono w celu ulżenia smutnej doli rodzin, pozostałych po lekarzach; lecz, by osiągnąć zamierzony cel, potrzeba współudziału w pracy nie tylko wdów i serot, lecz także lekarzy, którzy powinni starać się o zabezpieczenie na wypadek śmierci swych żon i dzieci.

Póki żyją mężowie i ojcowie — żony i dzieci nie odczuwają niedostatków i braków, lecz z chwilą śmierci żywiciela i opiekuna — głód i chłód niejednokrotnie mają przystęp do nich.

Wiadomo nam bowiem, jak wiele wdów i sierot, niezdolnych do pracy wskutek starości lub braku zdrowia, znajduje się w nędzy, bez dachu nad głową.

Chwilowo niektóre wdowy znalazły pomieszczenie w miejskich lub prywatnych przytułkach i schroniskach (warunki godne pożałowania), ale to jest znikomy procent wobec tej nędzy, jaka się szerzy wśród rodzin lekarskich (jedna z wdów po známym lekarzu, staruszka, mieszka kątem u stróża przy ulicy Siennej).

By zapobiec na przyszłość takiemu stanowi rzeczy, Zrzeszenie przystępuje do budowy Schroniska dla Wdów i Sierot po Lekarzach, a do czasu zrealizowania powyższego, traktuje o wynajęciu pokoiów w domu magistrackim. Lecz tak budowa, jak i wynajęcie pomieszczeń wymagają funduszków, Zrzeszenie zaś rozporządza niedużemi sumami, a zatem, mając nadzieję, iż nie dozna zawodu ze strony P. P. Lekarzy, zwraca się do Nich z gorącym apelem o popieranie i pomoc w postaci ofiar pieniężnych.

Przewodnicząca: (—) H. Weber.

Sekretarka: (—) J. Wróblewska.

ZRZESZENIE
Wdów i Sierot po Lekarzach
Warszawa, Królewska 6.
L. dz. 203/28.

Warszawa, 19.IV. 28.

Do Zarządu Izby Lekarskiej
w Łodzi.

Zarząd Zrzeszenia Wdów i Sierot po Lekarzach pismem z dnia 15 grudnia r. ub. L. 206/27 zwrócił się do Zarządu Izby z prośbą o interwencję za pośrednictwem województw i starostw na terenie Izby w sprawie przyznania bezpłatnych porad lekarskich oraz ulg w aptekach dla członków Zrzeszenia; dotychczas jednak Zarząd nasz nie został powiadomiony, czy Izby zajęły się tą sprawą i jaki osiągnęły rezultat. W Warszawie członkowie Zrzeszenia korzystają nie tylko z bezpłatnej porady lekarskiej i ulg w aptekach, ale również i z ulg u dentystów. Pożądaniem zatem byłoby, ażeby i na terenie innych Izb przysługiwały członkom Zrzeszenia te same przywileje, jak i na terenie Izby Warszawsko - Białostockiej.

9. W sprawie wydawania świadectw zgonu.

Na terenie Izby Lekarskiej Łódzkiej zdarzył się niedawno wypadek, że lekarz, nie stwierdziwszy zgonu, wydał świadectwo zgonu dla osoby żyjącej, za co został pociągnięty do odpowiedzialności dyscyplinarnej. Zarząd podaje o tem do wiadomości członków Izby i przestrzega ich przed niestosowaniem się do obowiązujących przepisów.

W ostatniej chwili I. L. Ł. otrzymała następujący

KOMUNIKAT

Departamentu Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie kursu wykształcenia i stypendjów dla lekarzy, pragnących wstąpić do państwowej służby zdrowia.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, iż organizuje w roku bieżącym w Państwowej Szkole Higieny w Warszawie specjalny kurs wykształcenia dla lekarzy, którzy pragnęliby poświęcić się publicznej służbie zdrowia.

Kurs trwać będzie 9 miesięcy, a mianowicie od dnia 1-go września 1928 roku do dnia 31 maja 1929 r., w czym 6 miesięcy studiów teoretycznych oraz 3 miesiące zajęć praktycznych.

Kandydaci, zgłaszający się na kurs, mogą się ubiegać o przyznanie im przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na czas trwania kursu stypendjum pod warunkiem, iż złożą zobowiązanie, że po ukończeniu kursu pozostaną na żądanie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przynajmniej przez 2 lata

w służbie przy państwowych władzach administracyjno - sanitarnych na zasadach ogólnych, określonych ustawą o państwowej służbie cywilnej, a to pod rygorem zwrotu otrzymanego stypendjum.

Stypendjum będzie wynosić 350 złotych miesięcznie.

W czasie pobytu na kursie w Państwowej Szkole Higieny w Warszawie stypendyści, a w miarę możliwości i pozostali uczestnicy kursu, będą mogli korzystać z bursy, istniejącej przy tej Szkole, za opłatą kosztów utrzymania.

Podania o dopuszczenie na kurs, a ewentualnie i przyznanie stypendjum, należy wnosić do dnia 1 lipca r. b. do Departamentu Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie (ul. Nowowiejska 29), z załączeniem curriculum vitae oraz dowodów (oryginalnych bądź należyście uwierzytelnionych), stwierdzających:

- a) wiek kandydata,
- b) posiadanie obywatelstwa polskiego,
- c) ukończenie studiów lekarskich i posiadanie prawa wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskim, i
- d) stosunek do służby wojskowej.

Ponadto należy w podaniu wskazać przynajmniej 2 bardziej znane osoby, które mogłyby udzielić opinii o kandydacie. Kandydaci, ubiegający się o stypendjum, powinni dołączyć zobowiązanie, o którym była mowa wyżej.

O przyznanie stypendjum mogą się ubiegać kandydaci poniżej lat 35. Pierwszeństwo do otrzymania stypendjum będą mieli ci kandydaci, którzy zgłoszą gotowość odbycia przed rozpoczęciem kursu, mianowicie w czasie pomiędzy 1 lipca a 1-ym wrześniem r. b., służby próbnej przy jednej z władz administracyjnych według przydziału Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, o ile oczywiście w czasie trwania tej służby próbnej wykażą się odpowiednimi kwalifikacjami.

Przez czas trwania tej służby kandydaci tacy otrzymają wynagrodzenie w kwocie 300 złotych miesięcznie.

Dyrektor Departamentu Służby Zdrowia.

Od Związku L. P. P. Obw. Łódzkiego nadszedł poniższy Komunikat, który podaje się do wiadomości Kolegów.

Zarząd Kasy Pożyczkowej przy Związku Lekarzy P. P. Obwodu Łódzkiego zawiadamia, iż Kasa Pożyczkowa zostaje uruchomiona z dniem 1 czerwca r. b.

Zarząd Kasy Pożyczkowej: Dr. Smoleński — skarbnik, Dr. Frenkiel, Dr. From, Dr. Heller, Dr. Knichowiecki.

Sekretarz:
w/z Dr. Zdzisław Prechner.

Naczelnik Izby:
Dr. Antoni Tomaszewski.